

РЕШЕНИЕ

№ 214

гр. Пловдив, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Величка П. Белева

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20215001000733 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 260238, постановено на 16.06.2021 г. по т.д. 356/2019 г. на Окръжен съд-С.З., с което е осъден „Г.ф.“-гр.С. да заплати на К. СТ. ИВ. сумата 14 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие ПТП, настъпило на 08.12.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на изтичане на срока по чл. 497 от КЗ – 18.07.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен искът над този размер до предявения такъв от 100 000 лв. като неоснователен, осъден е „Г.ф.“-гр.С. да заплати на К. СТ. ИВ. сумата 1229 лв., представляващата застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие причинено ПТП, настъпило на 08.12.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на изтичане на срока по чл. 497 от КЗ - 18.07.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен искът над този размер до предявения такъв от 1756лв. като неоснователен и недоказан, осъден е „Г.ф.“-гр.С. да заплати на адв. Р.М. сумата 1 519 лв.- адвокатски хонорар с включен ДДС, осъден е К. СТ. ИВ. да заплати на „Г.ф.“-гр.С. сумата 2 691 лв.- разноски по делото, съобразно

отхвърлената част на предявените искове.

Жалбоподателят К. СТ. ИВ. моли решението да бъде отменено като неправилно по съображения, изложени във въззивната жалба, подадена на 14.07.2021 г., в частите му, с които е отхвърлен предявеният от него иск за заплащане от „Г.ф.“-гр.С. на обезщетение за причинените му неимуществени вреди вследствие ПТП, настъпило на 8.12.2018 г. за разликата над уважения размер 14 000 лв. до размер 80 000 лв., ведно със законната лихва от 18.07.2019 г., както и е отхвърлен предявеният от него иск за заплащане от „Г.ф.“-гр.С. на обезщетение за причинените му имуществени вреди вследствие ПТП, настъпило на 8.12.2018 г. за разликата над уважения размер 1229 лв. до пълния предявен размер 1 756 лв., ведно със законната лихва от 18.07.2019 г., а също и в частта му за разноските. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява с искова молба от 25.11.2019 г. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 558,ал.5 във вр. с чл. 557,ал.1,т.2,б.“а“ от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника „Г.ф.“-гр.С. да му заплати сумата 100 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди за понесени душевни болки и страдания вследствие на телесни увреждания, както и да му заплати сумата 1 756 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, които неимуществени и имуществени вреди са настъпили при и в резултат на ПТП на 8.12.2018 г., причинено по вина на водача Св. В. Ил. при управлението на МПС, което е било без регистрационен номер и за което е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, които обезщетения се претендират от ищеца като пострадало лице от ответника „Г.ф.“-гр.С., ведно със законната лихва върху сумите от датата 18.07.2019 г., от която е изтекъл тримесечният срок по чл. 496,ал.1 във вр. с ал.3,т.1 от КЗ. Не заявява искане за събиране на нови доказателства в производството пред настоящата съдебна инстанция. Моли да бъде отхвърлена като неоснователна жалбата, подадена от „Г.ф.“-гр.С., по съображения, изложени в писмен отговор от 9.09.2021 г. Претендира за присъждане на разноски.

Жалбоподателят „Г.ф.“-гр.С. моли решението да бъде отменено като неправилно по съображения, изложени във въззивната жалба, подадена на 20.07.2021 г., в частите му, с които фондът е осъден да заплати на К. СТ. ИВ.

обезщетение за неимуществени вреди в размер на 14 000 лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 229 лв., които вреди са причинени от настъпило на 8.12.2018 г. ПТП, ведно със законната лихва върху всяка от двете суми от 18.07.2019 г., както и в частта му за разноските. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковете като неоснователни. Не заявява искане за събиране на доказателства в производството пред въззивната инстанция. Моли да бъде отхвърлена като неоснователна жалбата, подадена от К. СТ. ИВ., по съображения, изложени в писмен отговор от 17.09.2021 г. Претендира за присъждане на разноски.

Третото лице-помагач на „Г.ф.“-гр.С. Св. В. Ил. не е взело становище по жалбите.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Ищецът твърди с исковата молба, подадена до окръжния съд на 25.11.2019 г., че той е пострадал на 8.12.2018 г. при настъпило ПТП по вина на водача Св. В. Ил., който е управлявал лекия автомобил, в който като пътник на предната дясна седалка е пътувал ищецът. Твърди, че след ПТП е откаран в болница и му е направена операция на петата на десния крак, извършена е репозиция поради счупване в областта на китката на дясната ръка, като е поставена шина на ръката за срок от 30 дни и гипсова лонгента, и е проведено медикаментозно лечение, след което на 18.12.2018 г. той е изписан. Твърди, че на 22.01.2019 г. е постъпил в болница в гр.С. и е извършена операция на дясната ръка, като е изписан на 25.01.2019 г. и му е назначено медикаментозно лечение. Твърди, че на 8.05.2019 г. отново е постъпил в болницата в гр. С. и е опериран на 9.05.2019 г., като са отстранени поставените му импланти на костта на петата, след което на 11.05.2019 г. е изписан. Твърди, че за провежданото лечение е направил разходи в размер общо на 1 756 лв., от които 75 лв. за потребителска такса за болничен престой, 1600 лв. за такса за консуматив за остеосинтеза и 81 лв. за такса за придружител. Твърди, че пътният инцидент му е причинил множество болки и страдания, с големи усилия се справя в ежедневието си самостоятелно,

силно е ограничил социалните си контакти поради болката, дискомфорта и страданията, които изпитва от фрактурата в областта на дясната пета. Твърди, че не може да се придвижва самостоятелна, а при минимални движения изпитва силна болка, придвижва се с помощни средства, при заемането на определено положение на тялото усеща болезненост и бързо умаляване. Твърди, че поради счупването на китката не може да движи свободно дясната си ръка и да пише, което му пречи като ученик, отразява се и на моториката на крайника, изпитва трудности при хранене, обличане и други елементарни битови дейности, защото е счупена по-активната дясна ръка и е увреден десният крак. Твърди, че усеща замайване и често главоболие от травмата в областта на главата, както и изпитва дискомфорт от необходимостта някой да се грижи за него. Твърди, че повторната операция и пролежаването в различни лечебни заведения му се отразява зле емоционално. Твърди, че забраната да спортува за период от половин година поради характера на уврежданията на крака и ръката го правят затворен и тревожен, чувства се изолиран от своите връстници, развива остеопороза като последица от фрактурата на петната кост, все още изпитва силни болки в областта на травмите. Твърди, че изживеният стрес от произшествието рефlekтира върху общото му емоционално състояние и е повлиял отрицателно върху психиката му на подрастващ, станал е след ПТП раздразнителен, с честа смяна на настроенията, изпитва чувство на безпокойство и притеснение, срамува се от оперативните белези на ръката и крака. Твърди, че е променена походката му поради счупването на петната кост и това го притеснява, станал е стеснителен и затворен, изпитва неувереност и страх от МПС. Твърди, че страданията му продължават, като възстановяването му все още не е приключило. Твърди, че за водача на автомобила, причинил ПТП, не е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Твърди, че е отправил искане до „Г.ф.“ за изплащане на обезщетение, но такова му е отказано. Затова претендира за присъждане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. и на обезщетение за претърпените имуществени вреди в размер на 1 756 лв., ведно със законна лихва.

Ответникът с отговора на исковата молба, подаден на 31.12.2019 г., оспорва исковите изцяло, по основание и размер. Заявява възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, защото е пътувал в МПС

без да постави задължителния предпазен колан, което е нарушение на чл. 137а от ЗДвП и е в пряка причинно-следствена връзка с тежестта на настъпилата травматична увреда, както и защото се е съгласил да пътува при неправопособен водач, който познавал, а също и защото се е съгласил да пътува при алкохолно/наркотично повлиян водач, който познавал и който е употребил алкохол/наркотични вещества, като и самият ищец е употребил алкохол/наркотични вещества заедно с водача С.И. преди процесното ПТП. Счита размерите на двете претенции за изключително завишени. Оспорва и претенцията за лихва, включително относно посочената от ищеца начална дата за изчисляването ѝ 8.12.2018 г.

С допълнителната искова молба, подадена на 5.02.2020 г., ищецът оспорва твърдението на ответника за наличие на съпричиняване от негова страна като недоказано. Твърди, че е неоснователно оспорването на размера на предявения иск за неимуществени вреди. Заявява, че претендира за присъждане на законната лихва от датата, на която е изтекъл тримесечният срок по чл. 496, ал.1 във вр. с ал.3, т.1 от КЗ – 18.07.2019 г.

С отговора на допълнителната искова молба, подаден на 6.03.2020 г., ответникът поддържа заявените оспорвания и възражения.

С обжалваното решение окръжният съд приема, че са установени елементите от фактическия състав на чл. 557, ал.1, т.2, б. "а" от КЗ, а именно наличие на увреждане от управляващ МПС без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, установени противоправно поведение и вина на водача Св. В. Ил. с одобрено от наказателния съд споразумение по НОХД № 473/2019 г. на РС-Ч., наличие на причинно-следствена връзка между деянието на виновния водач и причинените на ищеца К.И. неимуществени и имуществени вреди. Съдът с оглед вида и характера на доказаните увреждания, възрастта на ищеца към датата на ПТП, претърпените болки и страдания, продължителността и интензивността на болките и страданията, общата продължителност на лечебния и възстановителен процес, ограниченията, които е търпял ищецът, както и социално-икономическите условия към момента на настъпване на ПТП и към настоящия момент, преценява, че справедливият размер на обезщетението възлиза на 20 000 лв. Във връзка с възражението на ответното застрахователно дружество за наличие на съпричиняване от страна на ищеца

на вредните последици съдът преценява, че ищецът е бил с поставен обезопасителен колан. Съдът приема въз основа на събраните гласни доказателства за основателно това възражение във връзка с твърдението, че ищецът е знаел, че се качва при неспособен шофьор, който е употребил алкохол, поради което намира, че е налице съпричиняване в размер на 30% и обезщетението следва да се намали от размер 20 000 лв. на 14 000 лв. Съдът преценява, че е доказан искът за присъждане на обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди в размер на 1756 лв., като отчита процента на съпричиняване и затова присъжда сумата 1229 лв.

С въззивната жалба жалбоподателят-ищец К.И. твърди, че решението е неправилно в обжалваните от него части, с които предявеният от него иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за размера над 14 000 лв. до 80000 лв. и предявеният от него иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди е отхвърлен за размера над 1229 лв. до пълния предявен размер 1756 лв., защото окръжният съд неправилно е определил, като занижен, размера на обезщетението за неимуществени вреди, както и неоснователно е приел наличие на основание за намаляване на двете обезщетения поради наличие на съпричиняване на вредите от страна на ищеца. Счита, че съдът не е съобразил в достатъчна степен болките, страданията и съпътстващите изключително негативни емоционални преживявания и състояния, които е претърпял и продължава да търпи ищецът от причинените му физически увреждания, както и всички претърпени от ищеца телесни увреждания, проведеното лечение, в това число и оперативно, продължителния период на възстановяване, възрастта на ищеца и значението ѝ за преживяването на процесното събитие, обстоятелството, че той и до момента не е възстановен, отражението на събитието върху психическото здраве и емоционално състояние на ищеца. Твърди, че съдът неправилно е взел предвид обясненията на третото лице-помагач на ищеца С. И. относно знание на ищеца, че се качва в автомобил, управляван от неспособен водач след употреба на алкохол, защото той е заинтересован от изхода на делото поради правото на регрес на ответния фонд спрямо него. Твърди, че показанията на свидетелите Т. и Д. трябва да се ценят с отчитане на обстоятелството, че те са сочени за свидетели на случващото се преди инцидента, но не са установени като такива от органите на досъдебното производство и не са разпитвани там, както и че тези показания са

противоречащи си помежду си и на останалите доказателства по делото.

С отговора на тази въззивна жалба ответникът по нея „Г.ф.“-гр.С. възразява, че е невярно оплакването на жалбоподателя при определяне на размера на присъденото обезщетение да не е отчетено, че ищецът и към настоящия момент не е възстановен, след като от приетите по делото медицински експертизи е установено, че ищецът се е възстановил изключително бързо от преживените телесни увреждания без никакви негативни последици върху двигателните му способности. Заявява, че обстоятелствата относно травмите, лечението и направените операции на ищеца по повод травмите му са обсъдени и взети предвид от съда при определяне на обезщетението. Твърди, че са недостоверни твърденията да е доказано наличие на посттравматично стресово разстройство у ищеца. Заявява, че са неверни и твърденията, че в резултат на произшествието ищецът е спрял да управлява автомобил, както и за повишена емоционална лабилност, чувство на напрежение и безпокойство, ограничаване на социалните му контакти. Твърди, че са неоснователни и възраженията относно приложението на чл. 51,ал.2 от ЗЗД. Заявява, че правилно съдът е кредитирал показанията на свидетелите Т. и Д., както и е преценил обясненията на третото лице-помагач на ответника.

С подадената от жалбоподателя-ответник „Г.ф.“-гр.С. въззивна жалба се твърди, че решението е неправилно в частите му, с които на ищеца са присъдени обезщетения за вреди ведно с лихви, поради погрешен анализ на доказателствата по делото. Счита, че неправилно окръжният съд е приел, че ищецът е доказал твърдените в исковата молба неимуществени вреди. Счита, че решението окръжният съд е постановено в противоречие чл. 52 от ЗЗД и със задължителна съдебна практика по неговото приложение. Счита, че то е постановено и в нарушение на чл. 51,ал.2 от ЗЗД, тъй като са неправилни изводите на съда по отношение на степента на съпричиняване от едва 30%, а то следва да бъде определено в по-висок размер. Твърди, че неправилно окръжният съд е приел за недоказано твърдението на дружеството, че ищецът е бил без поставен предпазен колан. Счита, че погрешно съдът е приел за основателна претенцията за присъждане на обезщетение на ищеца за имуществени вреди, тъй като тя е недоказана и по основание, и по размер. Моли решението да бъде отменено в обжалваните части и исковете да бъдат

изцяло отхвърлени, евентуално моли те да бъдат отхвърлени, като бъде уважено заявеното възражение за съпричинявания в приет от апелативния съд процент, с който да бъде намалено обезщетението.

С отговора на тази въззивна жалба, подаден от ответника по нея К.И., се твърди, че тя е неоснователна, като се излагат отново съображенията, изложени в подадената от него въззивна жалба. Твърди, че при приложение на разпоредбата на чл. 51,ал.2 от ЗЗД следва да се отчита, че виновният водач на процесното МПС в качеството си на участник в движението е допуснал много повече по брой и тежест нарушения, както и че извършените от него нарушения са основната причина за настъпване на процесното произшествие. Твърди, че неоснователно дружеството-жалбоподател заявява оплакване, че окръжният съд неправилно приел за недоказано твърдението, че ищецът е бил без поставен предпазен колан, който извод се подкрепя от заключенията на САТЕ и СМЕ. Заявява, че претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за имуществени вреди правилно е приета за основателна с оглед приетата по делото СМЕ.

Съгласно разпоредбата на чл. 558,ал.5 във вр. с чл. 5 57,ал.2,т.1,б.“а“ от КЗ, Г.ф. изплаща на увредените лица от Фонда за незастраховани МПС обезщетения за неимуществени вреди вследствие на телесни увреждания, причинени на територията на страната от МПС, за което няма сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда, ако Г.ф. не е платил в срока по чл. 496 от КЗ. Съгласно разпоредбата на чл. 51,ал.1 от ЗЗД, при непозволено увреждане обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, като съгласно чл. 51,ал.2 от ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Съгласно нормата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Видно от приложеното НОХД № 473/2019 г. на РС-Ч., на 8.12.2018 г. е настъпило ПТП по вина на водача Св. В. Ил., при което е пострадал ищецът К. СТ. ИВ., пътуващ като пътник в лекия автомобил на предната дясна седалка до водача, като с одобреното от съда на 19.12.2019 г. споразумение е признат обвиняемият Св. В. Ил. за виновен в това, че на 8.12.2018 г. при

управление на МПС лек автомобил „Ф.г.“ без регистрационни табели е нарушил правилата за движение по пътищата, като не е съобразил скоростта на движение на автомобила (нарушение по чл. 20,ал.2 от ЗДвП), не е контролирал непрекъснато ППС, което управлява (нарушение по чл. 20,ал.1 от ЗДвП), с което е причинил по непредпазливост средна телесна повреда по смисъла на чл. 129 от НК на К. СТ. ИВ., изразяваща се в счупване на дясната пета, довело до трайно затруднение на движенията на долен десен крайник, и счупване на епифизарната част на долния край на дясната лъчева кост, довело до трайно затруднение на движенията на десен горен крайник, като деянието е извършено в пияно състояние и деецът е управлявал автомобила без да има необходимата правоспособност, поради което му е наложено посочено в споразумението наказание. Няма спор между страните, че за управляването от С.И. МПС не е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Налице е следователно противоправно виновно поведение на водача С.И., от което на ищеца са причинени уврежданията, описани в исковата молба. Установена е от ищеца основателността на неговото твърдение, че той е получил телесните увреждания вследствие (в причинно-следствена връзка с) виновно противоправно деяние на водача И., поради което му се дължи обезщетение за претърпените неимуществени вреди при условията на чл. 557,ал.1,т.2,б.“а“ от КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди следва да се определя по справедливост и да възмездява претърпените от пострадалия К.И. болки, страдания и неудобства. Видно от заключението на СМЕ от 1.07.2020 г., изготвено от в.л. доктор М.С., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 7.07.2020 г., след ПТП пострадалият К.И. е приет в болница с оплаквания от силни болки в областта на дясната пета и дясната гъривнена област, съчетани с деформация, оток на зоните, невъзможност за движение на десния крак и дясната ръка, хематом и болки в главата, всяка от получените две фрактури е средна телесна увреда с продължителност на лечение повече от 30 дни и средно статистически период на възстановяване от около 3-4 месеца, счупването на дясната пета е причинило трайно затруднение в движението на долния крайник за срок по-дълъг от 30 дни, а нарушение с непълно счупване на долния край на дясната лъчева кост е причинило трайно затруднение в движението на горния

крайник за срок по-дълъг от 30 дни, за счупването на петата при правилно протичане на оздравителния процес ще е необходим период от около 3-4 месеца до пълно възстановяване на движенията, счупването на епифизарната част на долния край на дясната лъчева кост с наложила се оперативна намеса при правилно протичане на оздравителния процес е необходим период от около 3-4 месеца до пълно възстановяване на движенията. Видно от същото заключение, на 14.12.2018 г. на ищеца е извършена операция за открито наместване на фрактура на петата, а на дясната ръка под локална анестезия е извършена репозиция на фрагментите на дисталния радиус и гипсова имобилизация –шина за срок от 30 дни, на 18.12.2018 г. ищецът е изписан с препоръка да се правят амбулаторно стерилни превръзки през 3 дни, конците да се свалят на 12 следоперативен ден, да носи гипсовата имобилизация на ръката 30 дни. Видно от същото заключение, на 22.01.2019 г. ищецът е приет в болница в гр. С., при направената рентгенография е установено неправилно контурирана фрактура на десен радиус, на 24.01.2019 . е извършена операция – закрито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, радиус и улна, осъществена е перкутанна фиксация с два броя киршнерови игли, изписан е на 25.01.2019 г. с препоръка без спорт за 6 месеца. Видно от същото заключение, на 8.05.2019 г. ищецът отново е приет в болницата в гр.С. и на 9.05.2019 г. е извършена операция за отстраняване от костта на имплантирани уреди, тарзални и метатарзални кости, при което са отстранени имплантите, на 11.05.2019 г. е изписан. Видно от същото заключение, според вещото лице до месец май на 2019 г. фрактурите на ищеца, получени при процесното ПТП, са напълно консолидирани, като се има предвид възрастта на ищеца към момента на травмата 15 години, то периодът на имобилизация след първата репозиция би трябвало да бъде 30-45 дни, а след направената през м.януари на 2019 г. повторна репозиция на тази фрактура и фиксирането ѝ с две киршнерови игли, то периодът на тяхното активно действие е 30 дни и след това трябва да се отчете възстановителния период до края на месец май на 2019 г., а фрактурата на петната кост през м. май на 2019 г. след направена рентгенография е оценена като напълно консолидирана, което е позволило изваждането на остеосинтезните метални средства, която операция има със възстановителен период, на 12-ти следоперативен ден се изваждат конците и до 25-30-я ден от операцията походката е възстановена. Видно от същото заключение, в острия период при счупването в двете зони ищецът е търпял

много силни болки, в последващите дни при липса на активни движения те леко отслабват, в оперативните дни и първите 2-3 следоперативни дни болковият синдром е отново силно изявен, през тези периоди болката, която е над търпимия праг, се купира с аналгетици. Видно от същото заключение, между претърпените от ищеца увреждания, следвани от адекватно и коректно лечение, и процесното ПТП от 8.12.2018 г. има пряка причинно-следствена връзка. Видно от същото заключение, при извършения от вещото лице клиничен преглед на ищеца на 30.06.2020 г. то е установило, че дясната глезенна става и ходило са без оток, без инфламация, с форма и обем като другото ходило, по външната повърхност на дясната пета се вижда стар оперативен цикатрикс, зараснал първично с Г-образна форма, вертикалното рамо е с дължина 5 см., а хоризонталното с дължина 8,5 см., обемът на движенията е в норма, ищецът може да се изправя на пръсти, походката му е изгладена и равномерна, дясната гривнена област няма външна деформация, външно изглежда с нормална структура, движенията са в норма. Видно от същото заключение, изводът на вещото лице е, че здравословно ищецът К.И. е възстановен и че предвид възрастта му не се очакват усложнения за здравето му в бъдеще. Видно от същото заключение, според вещото лице на представените рентгенографии не се визуализират данни за локална остеопороза. Видно от заключението на повторната СМЕ от 12.11.2020 г., изготвена от вещото лице д-р П.Т., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 20.11.2020 г., при процесното ПТП ищецът е получил счупване на петната кост вдясно и счупване-остеоепифизиолиза на долния край на лъчевата кост вдясно, медико-биологичният характер на фрактура на петна кост е трайно затруднение на движенията на десен долен крайник за срок повече от 30 дни от датата на травмата при нормално протичащ оздравителен период, а медико-биологичният характер на счупване на долния край на лъчевата кост е трайно затруднение на движенията на десен горен крайник за срок повече от 30 дни от датата на травмата при нормално протичащ оздравителен период. Видно от същото заключение, тези увреждания са с травматичен характер, като има сериозно засягане на функцията на съседните на засегнатите кости стави, което особено важи за петната кост, тъй като тази фрактура е с раздробяване на фрагментите и е трудна за лечение поради нелесното ѝ наместване. Видно от същото заключение, ищецът е бил приет три пъти в болнични заведения, като и трите

пъти е било проведено оперативно лечение, първият път от 9.12.2018 г. до 18.12.2018 г. в болница в гр. С.З., извършено е открито наместване на фрактурата на петата и фиксация с плака, както и закрито наместване под рентгенов контрол на фрактурата на лъчевата кост и имобилизация с гипс, постоперативният период е преминал спокойно и пациентът е изписан. Видно от същото заключение, повторен прием е осъществен на 22.01.2019 г. в болница в гр.С. и на 24.01.2019 г. е осъществена оперативна интервенция – наместване на фрактура на лъчева кост и фиксация с „Киршнерови игли“ поради лошо зараснала фрактура на лъчевата кост, пациентът е изписан на 25.01.2019 г. в добро състояние, а на 9.05.2019 г. пациентът е претърпял още една оперативна интервенция, която се е състояла в отстраняване на имплантите, поставени на петата поради зарастване на фрактурата. Видно от същото заключение, болките на ищеца са били със засилен интензитет в началото след травмата и след оперативните интервенции до няколко дни и постепенно са намалели за период от 2-3 седмици, в момента пациентът се оплаква от болки в глезена и китката след физическо натоварване, но те са субективни по своя характер. Видно от същото заключение, получените от ищеца травматични увреждания и лечение са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Видно от същото заключение, при извършения от вещото лице преглед на ищеца е установено, че той е в добро общо състояние и без сериозни оплаквания, придвижва се самостоятелно без накуцване, обемът на движение на дясна гривнена става е в нормални граници, а този в глезена и ходилото е в оптимални такива за нормална походка, болките в засегнатите стави, за които пациентът съобщава, е трудно да се обективизират и са със субективен характер, пациентът не би трябвало да има сериозни последици за здравето си в бъдеще. Видно от същото заключение, при прегледа са извършени рентгенографии на петната кост, при което вещото лице е установило, че описаното в компютърното томографско изследване от 10.05.2019 г. състояние на остеопороза в костите на изследвания сегмент е компенсирано. Видно от показанията на свидетеля П. И. Д., чичо на ищеца, разпитан в съдебното заседание на окръжния съд на 7.07.2020 г., той видял К. в болницата, бил в безсъзнание една седмица, със счупен десен крак, счупена дясна ръка и ударена глава, не можел да ходи, викал, свивал се на топка, свидетелят като придружител го хранил и му давал вода, сменяли се с майка му и баща му, вдигали го да отиде до тоалетна, оплаквал се от болки в крака,

ръката и главата, дясната му ръка била гипсирана, ползвал средства за тоалетна, срамувал се, една седмица след изписването бил обездвижен, не можел да ходи, свидетелят му помагал, два месеца и половина-три месеца му помагали, държал се за леглото да става, болели го кракът и ръката, не можел да отиде до тоалетна, да отиде да си види приятелката, не можел да ползва патерица заради болките в ръката, 4-5 месеца имал болки в ръката и в крака, плашел се много бързо от всичко, не можел сега да кара колата, нямал книжка, но е карал по черни пътища. Видно от показанията на свидетеля С.К.К., баща на ищеца, разпитан също в съдебното заседание на окръжния съд на 7.07.2020 г., взели назаем пари за операцията, К. бил със счупена пета, плачел, не можел да говори, целият треперел от страх, сменяли се да му помагат с майка му и чичо му, носели го до тоалетна, хранели го, обличали го, обслужвали го, К. имал много болки в дясната ръка и десния крак, не можел да става от леглото, дясната ръка била превързана, имал нужда от помощ и в къщи след изписването, минали 4-5 месеца докато проходи, болките се повторили при следващата операция, пак го гледали като дете, след изписването от болницата след първата операция К. не можел да ходи, може би година се нуждаел от помощ, все се оплаквал, че го боли кракът, не му било добре, казвал, че го боли глава, преди катастрофата бил много буен, сега не е това момче, което е бил, сега се оплаква от болки в крака и главата, след инцидента К. не ходел на училище, преди инцидента спортувал на лост, тичал, сега не може, защото има болки в ръката. Видно от заключението на съдебно-психологическата експертиза, изготвено на 25.09.2020 г. от вещото лице П.П. И.а, специалист детска и юношеска психология, прието в съдебното заседание на окръжния съд на 20.11.2020 г., отчитайки резултатите от направените тестове и проведеното интервю с ищеца, се констатира наличие на посттравматичен стрес в умерена степен, което създава негативни мисли и усещания в изследвания, установените факти ежедневно възпрепятстват нормалния физически и социален живот на ищеца, като причиняват емоционален дискомфорт и ограничаване на социалните контакти, дадените препоръки са ищецът да посети личния си лекар и да бъде насочен към специалист за отработване и преодоляване на остатъчния стрес и да проведе рехабилитация на увредените крайници, което ще доведе до облекчаване на физическите болки и дискомфорт, които са немалка част от причините за все още неотшумялата тревожност. Видно от същото

заклучение, инцидента променя живота на К. коренно, особено през първата една година, когато той претърпява и няколко операции на увредените си крайници, изпаднал е в изолация от приятелите и съучениците си, страда от промяната в ежедневието му в нежелана и негативна за него посока, изразяваща се в това, че не може да посещава училище, не може да тренира, да се разхожда с приятели, преживява притеснения и страхове относно събиране в компания със свои връстници, все още качвайки се в автомобил се страхува да не се случи отново злополука, накърняващ психиката е и фактът, че е причинил на родителите си притеснение и стрес, сериозен психически дискомфорт е и това, че след инцидента е трябвало някой да го обслужва, у ищеца има признаци на посттравматично стресово разстройство, но то е в нива, които могат да се преодолеят при спазване на препоръките за рехабилитация и серия от психологически консултации, установените факти не възпрепятстват ежедневно и изцяло нормалния му физически и социален живот, но причиняват емоционален дискомфорт и ограничаване на социалните контакти, ищецът не е провеждал лечение относно проблемите с психиката си, от направеното с него интервю и направените тестове може да се твърди, че е ограничил социалните си контакти, затворил се е, към този момент все още има завишено ниво на тревожност, в периода непосредствено след процесното ПТП и понастоящем у ищеца има трайни последици за психичното и физическото му здраве, но те са в нива, които могат да се преодолеят при спазване на препоръките за рехабилитация и серия от психологически консултации, тревожността, безпокойствието и притеснението, установени чрез проведените тестове, все още съществуват в средно ниво, предвид направените тестове и проведеното с него интервю психиката на ищеца е засегната в средна степен, ищецът през последната година е посещавал училище и може да продължи да го посещава. Видно от заключението на съдебната психиатрична експертиза от 10.02.2021 г., изготвено от вещото лице д-р А.Й.К., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 23.02.2021 г., при ищеца е настъпило посттравматично стресово разстройство, възникнало като протрахиран отговор на стресогенно събитие, свързано предимно със ситуацията, която е била възприета като застрашаваща безопасността и живота. Видно от приетата в съдебното заседание на окръжния съд на 20.11.2020 г. справка от ОДМВР-С.3. за нарушител водач К. СТ. ИВ., на 28.05.2020 г. са съставени два акта на ищеца

за нарушения на разпоредбите, съответно, на чл. 150 и чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДвП и на чл. 139, ал.2, т.т.1,2,3 и 4 от ЗДвП, за които нарушения има издадени две наказателни постановления. Видно от показанията на свидетеля Т.Т. Т., разпитан в съдебното заседание на окръжния съд на 23.02.2021 г., К. шофира от около 3-4 години, виждал го е да шофира и след катастрофата в М., 3 седмици след катастрофата видял К. и той леко накуцвал, след една-две седмици като го видял му нямало нищо. Видно от показанията на свидетеля Н.П. Д., разпитан също в съдебното заседание на окръжния съд на 23.02.2021 г., той е виждал К. след катастрофата на село, К. кара кола, той няма книжка, доста пъти го е виждал да кара кола, засичал го е да кара кола тази година, миналата година и по-миналата година, системно го е виждал да кара, той е непълнолетен, няма книжка, системно е виждал К. да шофира. Установява се от горепосочените доказателства, че ищецът (роден на 28.02.2003 г.) към момента на ПТП е бил на 15 години и 9 месеца, получил и две счупвания (на петната кост вдясно и на долния край на лъчевата кост вдясно), бил е опериран за травмата в петата в болница след ПТП и е извършена репозиция на фрагментите на дисталния радиус и гипсова имобилизация-шина, престоят там бил 10 дни, в острия период при счупването в двете зони ищецът е търпял много силни болки, в последващите дни при липса на активни движения те леко отслабват, в оперативните дни и първите 2-3 след оперативни дни болковият синдром е отново силно изявен, болките след това намаляват постепенно за период от 2-3 седмици, лечението на всяка от двете фрактури е с продължителност повече от 30 дни и със средностатистически период на възстановяване около 3-4 месеца, трябвало е да носи гипсовата имобилизация на ръката 30 дни, ищецът продължил да се възстановява в дома си, не е провеждал рехабилитация, не можел да се обслужва сам и е бил подпомаган от близките си, на 22.01.2019 г. е приет в болница и на 24.01.2019 г. поради неправилно конфигурираната фрактура на десния радиус е извършена операция на ръката – закрито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, радиус и улна, изписан е на следващия ден, на 8.05.2019 г. постъпва в болница и на 9.05.2019 г. му е извършена операция за отстраняване на имплантите на дясната пета, изписан е на 11.05.2019 г., тази операция има със възстановителен период – на 12-ти следоперативен ден се изваждат конците и до 25-30-ти ден от операцията походката е възстановена, до месец май на 2019 г. фрактурите на ищеца са напълно консолидирани, лечението

следователно е продължило общо 6 месеца, няма данни за локална остеотороза, движенията на ищеца са в норма, ищецът се придвижва самостоятелно без накуцване, обемът на движение на дясна гривнена става е в нормални граници, този в глезена и ходилото е в оптимални такива за нормална походка, по външната повърхност на дясната пета има оперативен белег, ищецът здравословно е възстановен и предвид възрастта му не се очакват усложнения за здравето му в бъдеще. Установява се, че уврежданията и лечението са в пряка причинна връзка с травмите от ПТП и са довели до затруднения в движението на десния крак и дясната ръка, като те са преминали за обичайния период и ищецът е напълно възстановен от травмите относно физическото му състояние в предишния, от преди инцидента, вид. Обстоятелството, че ищецът след настъпването на ПТП е трябвало да понесе една оперативна интервенция и да търпи болките, с които тя е съпроводена, след това да понесе втора оперативна интервенция и съпровождащите я болки и накрая третата оперативна интервенция и съпровождащите я болки, несъмнено за периода на възстановяването от общо около 6 месеца му е причинило дискомфорт, променило е начина му живот, ежедневието му, влошило е качеството му на живот. Тези отрицателни преживявания са се отразили и на психическото състояние на ищеца, но то не е било тежко повлияно. Следва да се отчете, че изводите на експерта, изготвил заключението на съдебно-психологическата експертиза, се базират на проведеното интервю и тестове, но основания за притеснения относно физическото състояние на ищеца понастоящем няма, тъй като от заключенията на СМЕ категорично се установява, че физически ищецът е напълно възстановен, а относно страховете му от шофиране се установява от изпратената от МВР справка и от показанията на посочените двама свидетели, че той шофира, дори въпреки че няма право на това. Съгласно заключението на съдебната психиатрична експертиза при ищеца е възникнало посттравматично стресово разстройство, но то не е било в степен да повлияе на поведението му, включително като се отчете обстоятелството, че според свидетелските показания на свидетелите Т. Т. и Н.Д., които са незаинтересувани и обективни и няма основания да не бъдат съобразявани, ищецът е шофирал постоянно след катастрофата, като потвърждение за обстоятелството, че ищецът е шофирал е и справка за извършените от него нарушения на 28.05.2020 г. Общественото разбиране за справедливост

изисква с оглед на така установените тежест и продължителност на страданията обезщетението да бъде определено в размер, който не следва да е значителен. Взимайки предвид характера на деянието и степента на вината (нарушение по непредпазливост на изисквания на ЗДвП от водач без правоспособност и в пияно състояние при управление на МПС с превишена скорост, при което нарушение на правилата за движение е настъпил удар по вина на водача и е причинено физическо увреждане на пострадалия ищец под формата на две средни телесни повреди) и при отчитане на вида и степента на увреждането (причинени физически и психически болки и страдания за период от около 6 месеца, три операции, затруднения в ежедневието след тях, настъпило пълно възстановяване на движението), на младата възраст на пострадалия К.И. (към момента на ПТП на 15 години), последиците от деянието (силни болки, сериозен физически дискомфорт, влошаване на начина и на качеството на живот на ищеца за период от 6 месеца, пълно възстановяване на здравословното състояние и ежедневието начин на живот), на претърпените болки и неудобства в ежедневието, съдът сега също, както окръжният съд, приема, че размерът на обезвреда при условията на чл. 52 от ЗЗД следва да се определи на сумата 20 000 лв., която е съобразена и със социално-икономическата обстановка към 8.12.2018 г., когато минималната работна заплата в страната е била 510 лв., а лимитът на отговорността на застрахователя по застраховката „Гражданска отговорност“ съгласно чл. 492 от КЗ е бил в размер на 10 420 000 лв. за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите, като и с оглед на икономическата конюнктура в страната няма основания да се приеме, че обезщетението следва да бъде в нисък размер. Окръжният съд е определил именно този размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди - 20 000 лв. Неоснователно е оплакването на жалбоподателя-ищец за наличие на изключително негативни емоционални преживявания и състояние, които той е търпял, включително с оглед на възрастта му, тъй като от събраните по делото доказателства, посочени по-горе, такива обстоятелства не се установяват. Неоснователно е с оглед заключенията на двете СМЕ и твърдението на жалбоподателя, че той и към момента на подаване на жалбата не е възстановен. Неоснователно следователно жалбоподателят-ищец претендира определения от окръжния съд размер на обезщетението за

претърпените от него неимуществени вреди да е занижен, както и е неоснователно заявеното оплакване във въззивната жалба на жалбоподателя-ответник за неправилно определяне от окръжния съд на обезщетение, евентуално, за завишен размер на това обезщетение.

Видно от представените от ищеца в копия с исковата молба вносна бележка от 11.12.2018 г., фактура с фискален бон от 18.12.2018 г., фактура и фискален бон от 30.01.2019 г., за лечението на ищеца за консуматив за остеосинтеза е заплатена сумата 1600 лв., заплатена е в полза на УМБАЛ „Проф.С.К.“ АД сумата 81 лв. за присъствие на придружител по желание за деца и ищецът е заплатил в полза на УМБАЛСМ “Н.И.П.” сумата 75 лв. за стая с подобрени битови условия. Видно от заключението на СМЕ от 1.07.2020 г., изготвено от вещото лице д-л М.С., ищецът е извършил разходи във връзка с лечението на получените при ПТП увреждания в размер на 75 лв. за подобрени битови условия в отделението, на 1600 лв. за консуматив за остеосинтеза на петна кост в болницата в С.З. и на 81 лв. за такса за придружител в болницата в С.З., общата стойност на разходите е 1756 лв., така посочените разходи на обща стойност 1 756 лв. са направени във връзка с лечението на ищеца. Видно от заключението на повторната СМЕ от 12.11.2020 г., изготвена от вещото лице д-р П.Т., направените разходи в размер на 1 756 лв., описани в документите по делото, са в причинно-следствена връзка с получените от ищеца увреждания, тяхното лечение и процесното ПТП. Установява се следователно, че ищецът е направил посочените в исковата молба разходи за своето лечение, поради което правилно окръжният съд е приел, че платената сума от общо 1 756 лв. се явява за него причинена имуществена вреда, за която му се дължи обезщетение. Неоснователно е оплакването на дружеството-жалбоподател, че тази претенция е неоснователна като недоказана.

От страна на застрахователното дружество като ответник в производството пред окръжния съд е надлежно заявено възражение по чл. 51, ал.2 от ЗЗД за допринасяне от ищеца като пострадало лице за настъпването на вредите, което да е основание за намаляване на дължимо обезщетение. Според дружеството-жалбоподател решението на окръжния съд е постановено в нарушение на чл. 51, ал.2 от ЗЗД, защото неправилно окръжният съд е приел ищецът да е бил с поставен предпазен колан, както и

неправилно е преценил обстоятелствата, че ищецът е знаел, че към датата на ПТП виновният водач е бил неспособен и че е употребил алкохол, но се е качил в управлявания от него автомобил, като затова според жалбоподателя съпричиняването е прието от окръжния съд в занижен размер от 30%, а той следва да бъде значително по-висок. Според жалбоподателя-ищец съпричиняване не е налице и неправилно окръжният съд е приел наличие на основание за намаляване на обезщетението по реда на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

Видно от заключението на САТЕ, изготвено от в.л. инж. Т.Ц.П. от 23.06.2020 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 7.07.2020 г., водачът С.И. е управлявал лекия автомобил в тъмната част на денонощието със скорост на движение около 104 км/ч, пътната настилка е с дупки и неравности, след излизане от ляв завой губи контрол над МПС, напуска платното за движение, настъпва удар в предна челна част на автомобила и крайпътно дърво, продължава движението си напред, в резултат на субективните действия на водача се върти около вертикалната си ос обратно на часовниковата стрелка и настъпва втори удар в крайпътно дърво в областта на преден десен калник и предно дясно колело на автомобила, МПС продължава движението си напред и въртейки се обратно на часовниковата стрелка се установява около средата на платното за движение, техническите причини, доведи до възникването на ПТП, са субективните действия на водача, който не се е съобразил при избора на скорост с релефа на местността и с конкретните условия на видимост, в резултат на което е загубил контрол над МПС и не е запазил разположението на автомобила в своята пътна лента. Видно от същото заключение, лекият автомобил, в който ищецът е пътувал на предна дясна седалка до шофьора, е оборудван с триточкови инерционни предпазни колани на всички места, при конкретното ПТП и изчислената скорост на МПС поставеният предпазен колан е задържал пострадалия на седалката по време на удара на МПС, при отхвърляне на тялото му напред от инерцията, предпазният колан е предотвратил множество средни и тежки травми (черепно-лицев, удари на главата в предното стъкло и рамката над него и др.). Видно от заключението на повторната САТЕ от 16.10.2020 г., изготвена от вещото лице инж. В.И.В., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 20.11.2020 г., тъй като пострадалият К.И. е бил пътник, возещ се на предната дясна седалка до водача, предпазното действие на обезопасителния колан е било ефективно, ползването му е предотвратило

настъпването на много по-големи травми, които при тази скорост, наличие на челен и/или челен приплъзващ удар, настъпилите големи пластични деформации, често са завършвали с летален край дори с поставен предпазен колан. Видно от заключението на СМЕ от 1.07.2020 г., изготвено от вещото лице д-р М.С., с оглед локализацията на травмите може да се заключи, че ищецът по време на ПТП е бил с правилно поставен предпазен колан, като при отчитане, че предпазният колан защитава гръдния кош, гръбначния стълб и таза при преден-челен удар, то дори и ищецът да не е бил с поставен предпазен колан, то пак би получил същите травматични увреждания или поне близки до тях. С оглед на тези експертизи няма основание да се приеме, че ищецът е пътувал без поставен предпазен колан, съответно, не се установява при доказателствена тежест за ответника наличие на този вид поведение на ищеца като пътник в процесния лек автомобил, което да е в конкретна причинна връзка с настъпилите при ПТП негови увреждания. Твърдението от ответника за съпричиняване на вредите от ищеца поради непоставяне от ищеца на обезопасителен колан, е следователно опровергано от заключенията на експертизите, поради което правилно окръжният съд е приел, че възражението на ответника за съпричиняване от ищеца на вредите е неоснователно, съответно, такова обстоятелство не е отчетено като основание за намаляване на определеното на ищеца обезщетение при условията на чл. 51, ал.2 от ЗЗД. Неоснователно е заявеното във въззивната жалба оплакване от жалбоподателя-ответник по спора за неправилност на обжалваното решение поради допуснато от окръжния съд нарушение на разпоредбата на чл. 51, ал.2 от ЗЗД във връзка с твърдяното от ответника съпричиняване на увреждането от ищеца поради непоставяне на предпазен колан.

Видно от заключението на СМЕ от 1.07.2020 г., изготвено от вещото лице д-р М.С., установената стойност на алкохолното присъствие в издишания въздух от водача С.И. е била 1,18 промила, което съответства на стадий на летаргия, възможно е при тази налична концентрация на алкохолни изпарения в издишания въздух на водача И. той да не показва видими признаци за употребен алкохол. Видно от повторното заключение на СМЕ от 12.11.2020 г., изготвено от вещото лице д-р П.Т., при изследването на водача И. с дрегер е отчетен резултат 1,18 промила алкохол в издишания въздух, той е бил във фаза на еуфория, като е възможно тази фаза да се припокрие с фазата на възбуда, установената алкохолна концентрация 1,18 промила при

водача И. е по-ниска от 1,50 промила, а при последната се счита, че може да не проличи повлияването от алкохола, колкото и да е разнообразна индивидуалната реакция, в конкретния случай при концентрация на алкохол от 1,18 промила дори промяната в емоциите и поведението да бъдат забелязани, те не са специфични и може да не се свържат с алкохолно опиване, ако не се знае за приема на алкохол. Видно от показанията на свидетеля Т. Т., вечерта, когато станало ПТП, той бил заедно с К. и С. на паркинга на хотела в с. М., там била колата на С., на паркинга били около час, имало и други приятели, пили бира и водка, пили водка в колата на свидетеля на паркинга, С. пил водка, К. бил в колата, докато С. пие и видял, че С. пие водка, С. стоял отпред до шофьора, К. седял на задната седалка, бил в средата, защото си приказвали, двамата тръгнали с колата на С., К. се качил доброволно в колата на С., тогава С. нямал книжка, карал шофьорски курсове, К. знаел, че С. няма книжка, защото постоянно излизали заедно. Видно от показанията на свидетеля Н. Д., вечерта преди катастрофата К. и С. дошли на един паркинг, свидетелят не ги е видял да пият алкохол, но видимо били пияни и двамата, миришели доста на алкохол, К. се качил доброволно в автомобила на С., към датата на катастрофата С. нямал книжка, карал курсовете, К. и С. били приятели, С. доста пъти е споменавал пред свидетеля, че кара шофьорски курсове, свидетелят мисли, че два пъти К. е присъствал. Видно от обясненията на третото лице-помагач на ответника С.И., дадени в съдебното заседание на окръжния съд на 7.07.2020 г., К.И. е знаел преди да се качи в автомобила, че И. е неспособен водач, качил се е доброволно в управлението от него автомобил, с който е причинено ПТП, знаел е и че И. е употребил алкохол непосредствено преди да шофира, те двамата с К. преди да се качат в автомобила и да настъпи ПТП били заедно с компания в с. М. и И. употребил алкохол. Видно от показанията на свидетелката Д.Й.М., разпитана в съдебното заседание на окръжния съд на 23.02.2021 г., която заявява, че живее с ищеца заедно от една година, К. познава С., С. има шофьорска книжка и К. знае това, защото С. кара често автомобила, тя е виждала С. да шофира от 3-4 години, К. не е знаел, че е употребил алкохол в деня на катастрофата, тя била с К. и С. в деня на катастрофата, била на гости в дома на К., К. се обадил на С. да се срещнат, за да си вземе акумулатор, който преди това дал на С. да го зареди, С. поискал да отидат с неговата кола до съседното село при взимането на акумулатора. Установява се следователно от

показанията на двамата незаинтересовани от резултата от спора свидетели, които кореспондират и на дадените от третото лице-помагач И. обяснения, че ищецът е присъствал и е възприел обстоятелството, че водачът И. употребява алкохол от вид и количество, надхвърлящи законоустановения минимум, както и че му е било известно, че той няма правоспособност за водач на МПС, но ищецът се е качил в управлявания от него лек автомобил и след това е настъпило процесното ПТП. Налице е затова съпричиняване на вредата от страна на ищеца. Показанията на свидетелката М., която няма преки наблюдения във връзка с поведението на ищеца и на водача И. преди катастрофата, следва да се преценят като необективни по отношение на твърдението, че ищецът е знаел И. да има шофьорска книжка, поради близката ѝ връзка с ищеца, даваща основание тя да е заинтересована от изход на делото в негова полза. Установява се следователно, че действително е налице причинна връзка между поведението на ищеца К.И. и настъпилия вредоносен резултат, защото при спазване на изискването той да положи дължимата грижа за здравето и живота си и да не пътува в автомобил, управляван от неспособен водач, който при това е употребил алкохол над законоустановения минимум (0,5 промила), травмите му е нямало да настъпят. Налице е затова допринасяне от страна на пострадалия ищец за настъпването за него на вредите от ПТП, поради което в случая следва обезщетението да бъде намалено съгласно разпоредбата на чл. 51, ал.2 от ЗЗД. В случая водачът И. е нарушил правилата за движение по пътищата, като, както е прието в одобреното по НОХД № 473/2019 г. на РС-Ч. споразумение, не е съобразил скоростта на движение на автомобила (нарушение по чл. 20, ал.2 от ЗДвП), не е контролирал непрекъснато ППС, което управлява (нарушение по чл. 20, ал.1 от ЗДвП), деянието е извършено в пияно състояние и деецът е управлявал автомобила без да има необходимата правоспособност. Причината за настъпването на ПТП и на травмите на ищеца следователно е посоченото поведение на водача на лекия автомобил С.И., но за настъпването на травмите е допринесло и поведението на самия ищец, поради което от негова страна е налице съпричиняване, което се определя в размер на 30%, както правилно е приел и окръжният съд. Неоснователно е следователно оплакването на жалбоподателя-застрахователно дружество, че приносът на ищеца следва да бъде определен в по-висок размер, съответно, неоснователно е оплакването на жалбоподателя-ищец, че той не е допринесъл за

настъпването на претърпените от него в резултат на ПТП вреди или, евентуално, че приносът е определен като завишен. Дължимото на пострадалия К.И. обезщетение по реда на чл. 51, ал.1, изр.1 и чл. 52 от ЗЗД следва да бъде намалено при условията на чл. 51, ал.2 от ЗЗД с 30% поради негов принос в такава степен спрямо приноса на виновния водач, както правилно е приел окръжният съд. Няма следователно основания да се приеме, че присъдените от окръжния съд размери на обезщетенията за претърпените от ищеца неимуществени и имуществени вреди така, както са те определени с намаляване с по 30%, съответно, (от 20 000 лв. с 6 000 лв. до) 14 000 лв. и (от 1756 лв. с 527 лв. до) 1 229 лв., следва да бъдат променени.

Установява се, че двете подадени въззивни жалби са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение, а обжалваното решение на окръжния съд следва да бъде потвърдено във всички негови обжалвани части.

От страните се претендира за присъждане на разноски за въззивното производство по спора. Тъй като двете въззивни жалби са неоснователни, то на двамата жалбоподатели разноски (за внесена ДТ и за защита за адвокатско възнаграждение) не следва да се присъждат. На „Г.ф.“ следва да се присъдят разноски за защитата по жалбата, подадена от К.И., а на К.И. следва да се присъдят разноски за защитата му по жалбата, подадена от „Г.ф.“. От страна на „Г.ф.“ обаче не се претендира с оглед на представения в съдебното заседание на апелативния съд на 17.11.2021 г. списък за присъждане на адвокатско възнаграждение, като и не се установява такова да е било заплатено, поради което няма основания да се присъжда. От адвокат Р.М. като пълномощник на И. се претендира съгласно представения в горепосоченото съдебно заседание списък за присъждане на възнаграждение по реда на чл. 38, ал.2 от ЗА за защитата по жалбата, подадена от фонда, в размер, който да е с добавена сума за ДДС. Изчислено съгласно чл. 38, ал.2 от ЗА във вр. с чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения с оглед обжалването на решението на окръжния съд с искане за отмяна за сума с общ размер 15 229 лв., възнаграждението е в размер на 986,87 лв., а с ДДС е в размер на 1184,24 лв. Следва в полза на адвокат М. и в тежест на жалбоподателя „Г.ф.“-гр.С. да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 1184,24 лв. за осъществената защита на К.И. като ответник по подадената от фонда въззивна жалба.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260238, постановено на 16.06.2021 г. по т.д. 356/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е осъден „Г.ф.“-гр.С. да заплати на К. СТ. ИВ. сумата 14 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие ПТП, настъпило на 08.12.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на изтичане на срока по чл. 497 от КЗ – 18.07.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен искът над този размер до размер 80 000 лв. като неоснователен, осъден е „Г.ф.“-гр.С. да заплати на К. СТ. ИВ. сумата 1229 лв., представляващата застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие причинено ПТП, настъпило на 08.12.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на изтичане на срока по чл. 497 от КЗ - 18.07.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен искът над този размер до предявения такъв от 1756лв. като неоснователен и недоказан, осъден е „Г.ф.“-гр.С. да заплати на адв. Р.М. сумата 1 519 лв.- адвокатски хонорар с включен ДДС, осъден е К. СТ. ИВ. да заплати на „Г.ф.“-гр.С. сумата 2 691 лв.- разноски по делото, съобразно отхвърлената част на предявените искове.

ОСЪЖДА „Г.ф.“-гр.С., ул.“Г.И.“*, ет.*, БУЛСТАТ ***** да заплати на адвокат Р.М. от АК-С., личен номер №***** с адрес гр. С., ул.“Ц.А.“*, ет.* сумата 1 184,24 лв. – адвокатско възнаграждение с ДДС при условията на чл. 38,ал.2 от ЗА, дължимо за защитата, осъществена от нея на К. СТ. ИВ. като ответник по подадената от фонда въззивна жалба.

Настоящото решение е постановено при участието на Св. В. Ил., ЕГН ***** от с.Б., община С.З., ул.“А.“* като трето лице-помагач на ответника по спора „Г.ф.“-гр.С. по предявените срещу него от ищеца К. СТ. ИВ. искове с правно основание чл. 558,ал.5 във вр. с чл. 557,ал.1,т.2,б.“а“ от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД от КЗ.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____